

Flăcăul, în cumpănă încă, întră totuși și-i aduse lucrurile fetei. Ochiul tuturor îl urmăriră, și la intrare, și la ieșire, și o mare mirare și nedumerire se zugrăvi pe fețele tuturor. O vreme, numai câteva fuse mai sfârâiră, altele rămaseră cu firul întins, altele se odihneau în poalele fetelor. Nu se auzea însă nicio șoaptă.

Gazda, Nastasia, se frământă un răstimp nehotărâtă pe vatră, apoi se sculă și ieși în tindă. Dar cei doi tineri nu mai erau acolo, și bătrâna reveni cu un aer foarte încurcat; se duse la vatră și continuă să toarcă, fără să se uite la cineva, fără să spună o vorbă.

De la o vreme, puține șoapte începură a se auzi ici și colo. Dar cei mai mulți, feciori și fete, rămaseră cu mirarea și nedumerirea întipărite pe fețe, în priviri, și păreau că se gândesc lung la ceva, ca și gazda casei.

Era o întâmplare neobișnuită în ritualul șezătorii și al dragostelor înfiripate aici, și era greu s-o deslușească. Se întâmpla ca vreo păreche să plece mai degrabă din șezătoare, dar atunci tinerii se ridicau deodată, se îmbrăcau, dădeau noapte bună, uneori chiar spuneau pentru ce pleacă mai devreme; dar nu se făcea nicio vâlvă, era lucru firesc: Câte treburi nu au acasă, în familie, doi tineri, care se pregătesc de căsătorie? Dar să iasă mai întâi „în tindă”, după ce fata n-a fost întâi ținută pe genunchi, să rămână în întuneric atâta vreme, și pe urmă să se înapoieze numai feciorul, pentru a duce lucrurile fetei, asta era o întâmplare nouă, care nu putea fi ușor lămurită. O singură explicație era cu putință: să i se fi făcut Sorei rău deodată și să trebuiască să o ajute Gheorghe pentru a merge acasă. Dar toți o văzuseră că ieșise sănătoasă tun, ba oleacă chiar îndârjită. Cum să i se fi făcut rău din bun senin? Totuși, presupunerea aceasta trecu și prin capul gazdei și, de aceea, ieșise după fecior în tindă. Ea se mai gândi apoi la o posibilitate, pe care o alungă însă îndată: să nu fi adus Gheorghe vreo veste rea de la ai Corbului, să nu se fi întâmplat ceva la Sora acasă. Dar respinse

gândul, spunându-și că, în asemenea caz, cei doi tineri s-ar fi sculat și ar fi plecat îndată ce Gheorghe se așezase lângă fată și începuse să-i vorbească cu aprindere.

Când își ridică ochii din poală, gazda văzu că multe părechi de ochi erau ațintite întrebătoare asupra ei. Înțelese că nedumerirea grea stăruia și că tineretul așteaptă o vorbă lămuritoare de la ea. Mai toarse până când mai adună de două ori firul pe fus, apoi se opri, tuși, spre a-și drege glasul, și zise:

- S-a întâmplat ceva. Ce anume, nu pot ști. Când am ieșit în tindă, ei pleaseră. Vorba e că până nu cunoaștem adevărul, orice gând și orice vorbă poate rătăci. Lucrurile nu s-au petrecut după datină. Gheorghe și Sora sânt în vorbă de vrun an, și mai ales de vro jumătate de an. Nici n-a ajuns încă s-o țină pe genunchi și a și ieșit cu ea în tindă. Aici nu poate fi lucrul obișnuit în șazătoare, ci altceva. Ce anume nu știu, dar altceva. De-aceea nimeni nu se poate gândi că-i sămn de căsătorie, și să-i umble gura acasă sau prin vecini, că Gheorghe Mărginean și Sora Corbu au ieșit în tindă. Asta n-a fost o ieșire din care se poate vedea ce au de gând. Cred că ați înțăles cu toții!

- Înțăles, mătușă! răspunseră cu seriozitate câteva glasuri.

- Dac-ați înțăles e bine! Știți cu toții și cu toatele că nimic nu strică mai mult și nimic nu face mai multe încurcături decât vorbele fără temei, despre unul sau despre altul. I-ar părea cuiva bine să audă, ca mâne, vorbindu-se prin sat că cutare se însoară sau se mărită cu cutare, și să nu fie cu nimic adevărat?

- Vezi bine că nu! răspunseră acum mai multe glasuri.

- Ori să se spună: cutare cu cutare au ieșit în tindă, și nici vorbă să fi ieșit?

- Ar fi o mișelie, întăriră mai multe voci, și de feciori, și de fete.

Era ciudat că nu le ardea nici unora de glumă. Ascultau pe gazdă și îi răspundeau cu toată seriozitatea.

- Apoi, vă spun eu, ca o femeie bătrână și pătită ce sânt, că Sora și Gheorghe îs ca și când nu ar fi ieșit în tindă. Altceva ar fi trebuit să se întâmple.

- Vedem și noi, răspunseră mai mulți.

Și spuneau adevărul, căci mulți văzuseră cât de încrunțat și înverșunat îi vorbise Gheorghe fetei și cum o trăsese de mână, să o scoată în tindă. Și toți știau că acest act se făcea cu voie bună, doar cu oleacă de roșată în obrajii fetei; în vreme ce Sora ieșise cu silă și cu obrajii ca de ceară.

- Dacă vedeți și înțălegeți, să nu vă umble gura după șezătoare! Asta am vrut să v-o spun!

Din casa mea să nu pornească vorbe strâmbe și minciuni. E la mine cea mai de frunte șezătoare din sat, nu sântem pe ulița Borșului, nici în țigănie. N-ați văzut și nu știți nimic! Căci, deși am văzut cu toții, totuși nu știm niciunul nimic. Pe urmă, sânteți toți și toate prieteni cu Sora și cu Gheorghe, unii chiar rude. Nu se cade să le scoatem vorbe.

- Fii liniștită, mătușă, doar nu sântem copii! vorbi cineva în numele tuturor.

- Nu sânteți, dar este un diavol mic și neastâmpărat, care trage mereu pe om de limbă. Cine se va lăsa ispitit, să știe că-n șezătoarea de la mine nu mai întră!

- Amin! se auzi din mai multe părți, și acum mai luminat răsunară glasurile și mai vesele.

Numaidecât larma tinereții umplu iar camera, ca și când cu vorbele ei mătușa Nastasia ar fi risipit nedumerirea și curiozitatea tuturor. Dacă nu era „ieșire în tindă” obișnuită, dacă nu puteau lua ca sigură căsătoria și să o vestească prin sat de-a doua zi, întâmplarea asta păru de-ndată că nu-i mai interesează. Șezătoarea se dezgheță și mai ținu vreun ceas. Cel mai vesel se arătă Dumitru Pruncu, care îngălbenise când îi văzuse pe cei doi ieșind în tindă, și două fete cu care Gheorghe stătea mai mult de vorbă, după Sora, și trăgeau încă nădejde.

Când se împrăștie șezătoarea, gazda le-a mai dat o dată aminte să nu le umble gura.

Sora Corbu și Gheorghe Mărginean ieșiră repede din ograda Nastasiei, dar, după ce o luară pe uliță în sus, spre locuința Sorei, încetiniară pasul, și pe urmă se opriră înaintea porțiții.

Nu era pui de om pe uliță, luminile erau stinse în toate casele, câinii dormeau prin girezile de paie sau pe ogrinji de subt vreun șopron, cerul era întunecat și frigul pișca puțin.

Gheorghe atinse prin întunec mîna Sorei și voi să i-o țină, dar fata și-o feri repede.

- Ai făcut o mare prostie, Gheorghe! vorbi ea cu voce înăbușită. N-aș fi crezut că ești așa de nesocotit.

- Văd și eu, răspunse feciorul supărat.

- Nu vorbesc de asta, că m-ai scos în tindă! Aici sînt și eu vinovată, căci nu trebuia să te ascult. Vorbesc de prostia că ai venit la șazătoare așa ieșit din fire cum erai. Trebuia să nu mai vii, să stai acasă, și mi-ai fi spus, dimineață, tot. Sau puteai să te plimbi pe uliță până ieșeam de la șazătoare și să mă aștepți la porțița noastră.

- Credeam că te vei supăra ori te vei îngrijora prea tare, dacă nu voi veni.

- Cât te-am așteptat, mi-a trecut toată supărarea, așa că nu trebuia să vii așa de aprins, să nu te poți stăpâni și să-mi vorbești așa, încât toți vecinii trăgeau cu urechea.

- Dacă m-a scos din fire tata cu acel Năstase!

- Te-a scos din fire!

- Păi da! Două ceasuri a tot torăit omul acela!

- N-aveai decât să-l lași să torăie, să fi căutat ceva afară și să nu te mai fi întors. Ce? Ai fost legat de masă?

Feciorul se simți rușinat.

- Păi, nu puteam! Tata-mi făcuse sămn să nu mă mișc, cât ce-a văzut neastâmpărul meu.

- Parcă-ai fi un copil, și nu ficior june! zise, întărâtă. Sora. Ori chiar ești încă cu zăbala la gură, ca puii cei

golași de pasăre, care nu cutează să treacă de marginea cuibului. Poate ești încă prea crud și eu n-am știut nimic, nu te-am cunoscut. Dacă-i așa, greu o să ne mai fie, fătul meu! Drumul nostru la căsătorie nu e neted, știi bine!

- Știu! răspunse cam jignit flăcăul.

- Ca să poți stăpâni pe alții e nevoie să te știi stăpâni întâi pe tine. Nu trebuia să-ți ieși din fire ascultându-l pe Năstase; și, mai ales, nu trebuia să vii la șezătoare, așa de tulburat cum erai. Dacă totuși trebuia să vii, eu în locul tău mi-aș fi cufundat capul într-un ciubăr cu apă rece și apoi aș fi venit.

- Haida-de! Acum îți mai bați joc de mine?

- Trebuie! Pentru că prostia ta ne-a tras unde sântem. Când îmi povesteai pe laviță, mereu te-ndemnam să te liniștești, să nu vorbești așa tare, și n-ai ascultat, nu te-ai stăpânit. Frământarea ta a trecut și în mine și, mai ales, spaima de-a nu fi auzite de vecini prăpăstiile ce spuneai. Numai așa mi-am putut pierde și eu capul! Dar eu sânt femeie, iar tu ești bărbat. Un bărbat nu trebuie să-și piardă capul niciodată. Așa zice mama, și așa spun și eu!

- De! Tu nu știi de când bate tata șaua pentru Safta Olarului! Nu ți-am spus pân-acum, crezând că îmi dă dumnealui, așa, târcoale, să vadă ce zic.

- N-ai decât să vorbești și tu cu el pe față, să nu mai bată șaua, nici singur, nici prin alții! zise cu un fel de dispreț Sora.

- M-am hotărât, și așa am să fac, și încă mâne!

- Da! E chiar potrivit! Mâne tot satul va vui că ai ieșit cu mine în tindă și că, deci, ne vom căsători în curând. E chiar vremea să-i spui!

Sora era mereu întărâtată, și-i vorbea cu răutate. Gheorghe nu știa ce să răspundă. Căuta din nou mâna fetei, dar ea se feri.

- O să ieșim noi cumva din încurcătura asta, oftă el.

- Cum o să ieșim? Tu ai făcut-o! Haida, spune: cum o să ieșim? Tu ești bărbat și trebuie să știi!